

Ernst Hafner

BRÁČA
PO KRVI

Preveo s nemačkog
Nikola Jordanov

■ Laguna ■

Naslov originala

Ernst Haffner

BLUTSBRÜDER. EIN BERLINER CLIQUENROMAN

Copyright © Metrolit Verlag GMBH & Co. KG, Berlin 2013

Translation copyright © za srpsko izdanje 2014, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**BRÁČA
PO KRVI**

PREDGOVOR NEMAČKOG IZDAVAČA

Početak tridesetih godina u Berlinu i drugim velikim nemačkim gradovima hiljade maloletnih beskućnika živele su na ulici. Neki su bili žrtve teških ekonomskih prilika. Drugima je Prvi svetski rat uništio i razorio porodicu. Mnogi od njih pobjegli su iz ustanova za socijalno ugrožene. Iz cele zemlje hrlili su u velike gradove jer je tamošnja beda ipak izgledala podnošljivije od uslova koje su morali da trpe u domovima i ustanovama za maloletnike, gde su bili izloženi represalijama vaspitnog sistema koji je nad njima primenjivao fizičko i psihičko nasilje i pokušavao da im slomi duh umesto da im pruži pomoć i ljudsku potporu.

Ako bi im bekstvo uspelo, radili su kao nadničari i trčkarala, ali put ih je često vodio u kriminal ili prostituciju. Malo sigurnosti i društvene topline nalazili su u ekipama koje su se samoorganizovale. Te bande im nisu

nudile samo zaštitu, već su bile i izraz jedne proleter-ske mladalačke supkulture koja je danas malo poznata. Sastajali su se u barakama propalih fabrika, pili, igrali, zaboravljali na neko vreme sopstvenu bedu i praznovali – kao što je pisao renomirani književni kritičar Zigfrid Krakauer – „prilično tajanstvene i sablažnjive rituale romantičnih slavlja za tri groša“.

Ovde predstavljeni roman Ernsta Hafnera, napisan i objavljen 1932. pod naslovom *Omladina na ulicama Berlina*, u izdanju kuće Bruna Kasirera, smešten je u tu sredinu. Nacisti su zabranili knjigu i spaljivali je na lomačama sa drugim knjigama. I samom Hafneru, o kome se ionako malo zna – poznato je da je između 1925. i 1933. radio u Berlinu kao novinar i verovatno kao socijalni radnik – gubi se trag u godinama pošto je NSDAP preuzela vlast. Krajem tridesetih on i njegov lektor pominju se u Književnoj komori Rajha. U ratnom vihoru njegovo ime prestaje da se pojavljuje.

Mada se time može objasniti što mu je knjiga bila zaboravljena, ipak je čudno, jer je književnost Vajmarske republike u Nemačkoj dobro istražena. U tom pogledu ovaj roman se može nazvati ponovnim otkrićem, ali šta to govori o značaju i kvalitetu jedne knjige? Ništa. Tačno je da je samo po sebi pohvalno i da raduje što taj tekst ispunjava jednu prazninu i što je najzad dostupan posle više od osamdeset godina. Međutim, to otkriva veoma malo o onome što Hafnerova knjiga pobuđuje u čitaocu, jer on svom narativnom predmetu pristupa

na potpuno samosvojan, autentičan, saosećajan i najuniverzalniji način. Ono što me je osvojilo u ovom tekstu jeste duboko tužan realizam i empatična ali nikada patetična bliskost autora i njegovih protagonista, koje prati po najbednijim mestima u Berlinu onoga vremena, uvek na oprezu da im ne stavi u usta nijednu pogrešnu reč, da im ne usadi moral koji nije njihov.

Napeto, na momente bez daha, i danas pratimo tu mladež. Štivo karakteriše duboka emotivnost koja na mahove nanosi gotovo fizički bol, ali nikada ne ostavlja bez nade. Tako su ga prihvatili i Hafnerovi savremenici. Krakauer je pisao u već citiranoj kritici, objavljenoj 1932. u *Frankfurter cajtungu*: „Moram da priznam da sam retko kada čitao tako uzbudljive opise 'miljea'. Oni verno odražavaju nepoznata stanja, ali oseća se da potiču iz ličnih saznanja i srećom ne zadovoljavaju se nepovezanim segmentima stvarnosti, već ono što je doživljeno tu i tamo svode na imenitelj fabule koja nas bez primoravanja vodi kroz podzemni lavirint velegrada.“

A u *Simplicisimusu* čitamo o tom romanu: „Knjiga nije reportaža, nije istraživačko novinarstvo, nije optužba, nego naprosto uzbudljivo i značajno delo (...) čita se sa strašću i napetošću kao nekada priče o razbojnicima i Indijancima.“

Današnjem čitaocu roman donosi i nešto novo: nudi uvid u – koliko mračnu, toliko i značajnu – stranicu jednog vremena koja mu dosad, najverovatnije, nije bila ovako predstavljena. Jednostavno zato što joj

zvanični opisi Vajmarske republike najčešće nisu poklanjali pažnju. Od Hafnera čitalac saznaje – taj utisak se posebno nameće – gotovo izvesno iz prve ruke, kako je bilo nebrojenim mladima koji su pokušavali da dostojanstveno prežive period između dva svetska rata da bi onda možda opet postali žrtve: u kandžama volontarizma nepravedne države, koja je od 1933. divljala u Nemačkoj, ili tako što su ostavili kosti na bojištima rata koji je sledio. Ali možda su se mnogi od tih mladih – to ostaje obavijeno mrakom – prilagodili novom sistemu. Ne znamo, i jedna sudbina moguća je kao i druga.

Zasluga ove knjige leži u tome što tim ljudima poklanja pažnju, budi simpatiju za njih i iznosi njihovu istoriju, mada romansirano, na način koji i danas ima snagu da gane. To je pravi razlog za ponovno objavljivanje. Izdajem tu knjigu jer sam je čitao sa oduševljenjem pošto mi je na nju skrenuo pažnju jedan od mojih autora, Helmut Vic, i dao mi je da je pročitam. Oduševila me je do te mere da sam, a to je najlepši zadatak jednog izdavača, osetio potrebu – da ne kažem: za mene je postao imperativ – da tu zadivljujuću knjigu učinim dostupnom i drugima.

I, napokon, Hafnerov roman jeste knjiga koja nam govori nešto i o našoj stvarnosti. Kriza, pre svega na jugu Evrope, odavno je nezadrživo počela da utiče na ljudsku svakodnevicu i da određuje životne planove mladih. Visoka stopa nezaposlenosti među mladima i tek odraslim ljudima samo ukazuje na društvenu stvarnost

koja je sve bezizlaznija i koja postaje sve veća pretnja. Možda smo – bogu hvala – još daleko od životnih uslova kakve opisuje Hafner. Ipak, taj roman, ako se čita danas, predstavlja vrlo savremen i istovremeno ljudski pledoaje koji pogled usmerava na sudbinu pojedinca umesto da se prepusti onom opštem strahu koji se oseća svuda i tako reći prisilno steže srce. Zato mi je čitanje te knjige toliko važno.

Peter Graf, Berlin, leta 2013.

1

- Mlada ekipa Braća po krvi
i *Večna pomoć.*
- Džoni, šef ekipe.
- Četrdeset pet zemički i dve kobasice.
 - „Vadi, Plavko, vadi.“

Osmorica mladića, pripadnika ekipe Braće po krvi, stoje kao majušni članovi u dugačkom umornom redu ljudi koji vijuga kao zmija kroz dugačko industrijsko dvorište i preko dva sprata, i čekaju sa stotinama drugih da ih iz užasne vlažne hladnoće najzad puste u zagrejane sale-čekaonice. Trajaće još tri-četiri minuta. A onda, tačno u osam, na drugom spratu otvoriće se teška gvozdena vrata. Okružna uprava socijalnog staranja za centralni Berlin, u Glavnoj ulici, kreće da sprovodi svoj birokratski komplikovan postupak. Pokret se prenosi na zmijski vijugavi red ljudi. Pomeraju udove, drljaju nogama, drže u rukama bezbroj potrebnih papira. Ljubazno im je uručeno zvanično odštampano *uputstvo* u kojem su nabrojane potrebne isprave i na kojim se mestima od dvadeset četiri tačke u gradu mogu dobiti.

Dugačak red je već stigao do čekaonice sa šalterima. Deli se na dva kraća reda, strogo vojnički organizovana. Ljudi iz jednog manjeg reda strpljivo čekaju da im promukli gospodin službeni faktotum uzme bonove s pečatima za prijem isplate. Red broj dva skreće ka šalteru za informacije da tamo, posle odgovora na pitanja odakle i gde, dobije karton s brojem. Zatim pojedinci žure u

dve sledeće sale, gde pred vratima gospode ekspeditora strpljivo kao jagnjad čekaju da neko prozove njihov broj. Jagnjeće strpljenje mora da potraje pet-šest časova. Osam mladića iz ekipe ne priključuje se nijednom od tih redova, nego navrat-nanos hita u odeljenje *Večne pomoći*. Možda će naći neko slobodno mesto.

Čekaonica *Večne pomoći*. U kancelarijama koje joj pripadaju podnose se molbe za odobravanje pomoći za nezaposlene. Zvanična skraćenica „E. H.“ zvuči krajnje cinično kada se prevede u *Ewige Hilfe*.^{*} Već sada, pola sata posle otvaranja, velika sala je prepuna. Malobrojne klupe su zauzete do poslednjeg mesta. Oni koji ne mogu da nađu mesto za sedenje stoje u hodniku ili se naslanjaju na dva uzdužna zida na kojima su hiljade i hiljade ljudskih leđa ostavile ružne mrlje, pocrnele od masnoće. Neopisivo i neutješno sivilo dnevne svetlosti meša se sa škiljenjem slabih sijalica i stvara polumrak, pa lica onih koji čekaju izgledaju još bednije, izglednelo do iznemoglosti. Iza dva poprečna zida su svetle i čiste kancelarijske prostorije. Mada duž tih zidova nisu zaboravljena vrata, svuda je ugrađen po jedan četvorougaooni otvor – dovoljno velik za glave službenika nižeg stepena. Neposredno kraj vrata. Da bi izbegli svaki nepotreban

^{*} Uobičajeno značenje nem. skraćenice E. H. jeste *ehrenhalber*, tj. počasni (npr. član, doktor nauka), što odgovara lat. *honoris causa*. Ovde je reč o organizaciji *Ewige Hilfe*, tj. Večna pomoć. (Prim. prev.)

dodir sa plebsom koji čeka, službenici ne izvikuju brojeve kroz vrata. Ne: otvara se kapak, pojavljuje se lepo uokvirena glava nekog čoveka koji brunda broj. Zatim se kapak pod hitno zatvara. Prozvani broj – tek u kancelariji se pokazuje da li se zove Majer, Gustav ili Abramajt, Frida – kasa kroz vrata u kancelariju. Prilikom svakog prozivanja broja dižu se glave onih koji čekaju. Ponekad se desi da se na oba zida kapci otvore istovremeno. Onda glave lete tamo – napred, i onamo – nazad.

Osam mladića je uspeo da se dočepa čitave jedne klupe, ne brinu se za prozivku i spavaju, sede i dremaju. Proveli su na ulici dugačku beskrajnu zimsku noć. Čest i uobičajen prizor: beskućnici. Uvek lutaju, uvek su u pokretu. Nema odmora po ovakvom vremenu. Preko dana blatnjav sneg, povremeno kiša koja sipi, sve fino izmešano s vetrom od čije prodorne hladnoće usta mladića klepeću kao pačji kljunovi. Osam mladića od šesnaest do devetnaest godina. Neki od njih su pobegli iz domova za maloletnike. Dvojica još imaju roditelje negde u Nemačkoj. Jedan ili dvojica imaju majku ili oca. Rođeni su i proveli najranije detinjstvo u godinama rata i poratnom vremenu. Otkako su načinili prve korake nogama u obliku slova O, bili su prepušteni sebi. Očevi su im bili ili u ratu ili već na spisku nestalih. A majke su proizvodile bombe i obilno iskašljavale pluća u fabrikama baruta ili eksploziva. Deca, koja su u trbuhu imala samo repu – nije bilo ni krompira da se napune želuci – tragala su po dvorištima i ulicama za nečim jestivim.

Čim bi porasla, kretala su u čoporima u pljačku. U pljačku da napune stomake. Zli mali grabljivci.

Prozivanje jednog broja probudilo je Ludviga iz Dortmunda. Sada sedi ispruženih nogu, ruku zavučenih u džepove, s praznom muštiklom u ustima. Uzano izgledno dečaćko lice živahnih smeđih očiju zainteresovano pilji u ulaz sale. Drugovi spavaju nagnuti napred, povijeni ili nemoćno oslonjeni na suseda. Džoni, njihov vođa, njihov šef, rekao im je da u devet budu ovde. Kao i obično, hteo je da nabavi novac. Ne otkriva kako mu to uspeva. Oprostio se od drugara sinoć oko deset sati. Ludvig vidi Džonija kako ulazi u salu, i uzbuđeno maše. „Ovamo, Džoni, ovamo!“ Džoni je mladić, dvadesetjednogodišnjak. Jak podbradak i istaknute jagodice daju mu pomalo brutalan izgled, ali svedoče i o snažnoj volji. Govori mudro i pravilno, gotovo bez akcenta, i dokazuje da duhovno nadmašuje sve iz ekipe. Fizička nadmoć se podrazumeva, inače ne bi bio šef. „’Bro jutro, Ludvig.“ Pruža mu veliko paklo cigareta. Ludvig se željno, pohlepno poslužuje i strasno žvaće dim koji mu je nedostajao. Drugari još spavaju. Ludvig duboko udiše i šalje oblak dima na momke. Oni ga udišu, kašlju, bude se. Nijedno drugo sredstvo ne bi ih razbudilo tako brzo. Cigarete? Zdravo, Džoni! Svaki od njih brzo se poslužuje. Sada znaju da Džoni ima novca, da će najzad dobiti nešto za jelo. Dakle, pokret. Kao i obično, polaze odvojeno, u tri grupe. Devet mladića zajedno izazvalo bi nepoželjnu pažnju. Iz Glavne ulice skreću u Ulicu invalida.

Tamo kupuju doručak. Četrdeset pet zemički u tri velike kese i dve cele džigernjače s belim lukom. Dovoljno za devetoricu.

Trg Rozentaler, Ulica Mulak, zatim Rikerova ulica. U njoj je stalna krčma svih ekipa oko Aleksanderplaca, *Rikerova jazbina*. Kroz izlog se vidi kako unutra vredno peku omlete od krompira. Masni oblaci dima šire se i u najudaljenije uglove polumračnog, neprijatnog i prljavog lokala. Bez obzira na rane sate, *Jazbina* je puna gostiju. Ona je neka vrsta doma za one koji ga nemaju. Bučna muzika iz zvučnika, bučni gosti. Nikome ne smetaju neukusan bife, stolovi vlažni od piva, zidovi išarani i pocrneli od prljavštine. Ekipa zauzima mesto u uglu desno od ulaza. Kelner donosi očajnu ali barem vruću supu. Počinje proždiranje zemički i napad na kobasice sa džigericom. Nema mnogo priče. Zadovoljstvo što pune stomak izražavaju samo muklim, skoro životinjskim glasovima i groktanjem. Momci su kao preporođeni. Kako zubi melju komade kobasica, kako rade vilice. Kako gledaju jedan drugoga i govore pogledima: „Dečko, dečko, što je dobro ovako jesti i videti da ima još...“ A druge, zahvalne poglede upućuju Džoniju, koji se još jednom postarao za sve njih.

Pozadi, u jednoj loži, dečko iz neke ekipe, mlad kao rosa, sedi u krilu frajera pod gasom. Dva drugara tog klinca šetaju gore-dole ispred lože i hrabre svog kompanjona rečima: „Vadi, Plavko, vadi!“ Izvuci novčanik svom frajeru i gurni ga ka nama...

Između dvojice šefova ekipa, jedna devojka, dete od petnaest-šesnaest godina, naslanja se na barski sto. Drsko je obukla kaput momka kome je ovde bilo pretoplo, stavila kačket i s dvojicom šefova u kožnim jaknama ispija jednu rakiju za drugom. Bolesno blede lice s plavim venama na slepoočnicama krivi se u gadljivu grimasu, ali mala prljava ruka ponovo diže rakijsku čašu da ne zaostane za momkom u kožnoj jakni. Devojčina usta se otvaraju: gotovo su bezuba, vide se samo pocrneli krnjeci. A devojka zasigurno nema ni šesnaest godina...

Za šankom stoji pažljivi gostioničar. U urednom plavom odelu i sa snežnobelim okovratnikom, jednim takvim u lokal. Muzika neprekidno trešti. Kroz lokal stalno defiluju oni koji dolaze ili odlaze. Sve su to mladi ljudi, neki još deca. Mnogi dolaze s rancima ili nekakvim paketima. Onda u predsoblju idu u užasno prljav toalet. Kratak razgovor, raspakivanje, pakovanje. Novac menja vlasnika. Za šankom piju rakiju. Odlaze. Policijske racije nisu retke.

Devojka je sada mrtva pijana, tetura se od stola do stola i nudi se. Kažu joj da se nosi i nikoga ne dira tužan prizor naljoskanog deteta koje nudi svoje mršave draži. *Rikerova jazbina*, neka vrsta doma za one koji ga nemaju. Večno gladni dečaci bez ostatka su slistili zemičke i kobasice, a uz to i po dva omleta od krompira. Blaženo se zavaljuju, puše cigarete i pevuše prateći melodiju iz zvučnika: „*Na dužu stazu, moje luče, srce me uvek drugoj vuče...*“ Siti su, a u lokal je toplo. Sustiže ih umor.

Samo Džoni sedi budan i dimi li dimi. On plaća ceo račun. Zatim broji novac. Još ravno osam maraka. Gde će noćas spavati? Najjeftinije zajedničko prenoćište, s korišćenjem bednog madraca punog stenica, staje pedeset pfeniga po osobi. Ako potroši četiri marke i pedeset pfeniga, jedva bi šta ostalo za jutro. Džoni razmišlja o jeftinijem smeštaju za noćenje. Neka dečaci samo nastave da spavaju. Kelner će im reći da ih Džoni večeras u osam čeka kod *Šmita*.

2

- Jutarnja gužva
na meksički način.**
- Toplota je beskrajna blagodat.**
 - Policija?**

Ono što je *Rikerova jazbina* preko dana, to je noću *Šmit* u Ulici Linijen. Naravno, ima tamo prometa i bučne pleh-muzike i danju. Ali to se ne može meriti s divljom navalom na mali lokal kad se smrkne. Onda slavina za pivo ne miruje ni za trenutak, onda na svaku stolicu dolaze dvojica ili dvoje. A onaj ko ne nađe mesto seda na muzički podijum ili stoji s čašom u ruci tamo gde se zatekao. Mada jedan ventilator očajnički pokušava da zavede kakav-takav red u kvalitet vazduha, gusti oblaci duvanskog dima uvek obavijaju večite papirne girlande, neophodan rekvizit za stvaranje štimunga. Bučni orkestar svira predano i neprekidno. Velikodušno ih nagrađuju besplatnim pivom. Nagrađuju ih sve dok i pijanstvo muzičara ne postane primetno, a njihova svirka počne užasno da para uši. Tek onda atmosfera u *Šmitu* postaje ona prava. Tada čitav lokal ispunjavaju gromoglasna galama i toptanje.

Džoni mora da osmoricu svojih drugara traži po svim ćoškovima kako bi im saopštio da je pronašao jeftino prenoćište. Dve marke za celu ekipu. U šupi jednog magacina u Ulici Brunen. Za dve marke čuvar će ih u deset sati pustiti u šupu. Ali u šest izjutra moraju opet

na ulicu. Ima dosta sanduka i slame u kojoj mogu da leže. U pola deset ekipa polazi na put.

Kad sat otkuca deset, svi su u blizini svog prenoćišta. Trojica stoje pred kapijom. Ostali čekaju nedaleko odatle, u prizemlju kuće, da šmugnu unutra čim čuvar otvori kapiju. Pre nego što čuju čuvara, iza kapije dopiru besno dahtanje i režanje. Pas čuvar. Ključ se okreće i svi se šunjaju u mračan prolaz. Čuvar za njima zatvara kapiju. Doga skamiče od besa i razočaranja. Ne razume svog gospodara. Inače mora svakome da skače u noge, a sada, kod ove grupe krajnje sumnjivih pojedinaca, drže je na kratkom lancu s bodljikavom ogrlicom. Čuvar ide prvi teško vukući noge, sa psom čije oči besno svetlucaju. *Braća* ga prate na pristojnom rastojanju. Otvara se reza na niskoj drvenoj šupi i Džoni mora da plati dve marke. Zatim matori prepipava svakog momka pojedinačno. Traži šibice i upaljače. Za slučaj da mangupima padne na pamet da unutra puše... Usred slame i suvog drveta. Ala bi to bio lep požar! Doga još jednom pokušava da kidiše na momke. Ali bodljikava ogrlica je uči da sme da rastrgne samo one koji nemaju da plate. Čim su ušli u mračnu šupu bez prozora, matori spolja zatvara vrata za momcima. Doga, puštena s lanca, ljutito njuši pukotinu između zemlje i vrata. Zatim se smešta pred vratima. Neka se samo usude da provire...

Momci nemoćno pipaju po mraku. Prsti zapinju o eksere na daskama sanduka i kad momci pomisle da su pronašli mesto za spavanje, naslagani sanduci odjednom

im se ruše na glavu. Kada se napokon svako smestio u sanduk ili pronašao gomilu slame, sat je otkucao jedanaest. Za nekoliko minuta svi spavaju. Samo miševi žale zbog te invazije.

Da je moguće videti savijena dečaćka tela u sanducima i na slami, u njihovim *krevetima*, sigurno bi se digao glas sažaljenja. Šesnaestogodišnji Valter s čudnovato ispuččenim grudnim košem, usled čega mu se nadima košulja, i očima izbuljenim od Bazedovljeve bolesti. I njegov vršnjak, izždikljali mršavi Ervin nezgrapnih ruku na kojima nema ni traga mišića. Ili tihi Hajnc večita sanjalica: svoj kaput koristi kao jastuk, a košulja mu je poderana prljava krpa. Ludvig, osamnaestogodišnjak iz Dortmunda koji je pre godinu dana pobeo iz doma za maloletnike, zakopao se u slamu toliko duboko da se uopšte ne vidi, a miševi slobodno trčkaraju iznad njega. Svi oni izgledaju jadno. Samo Džoni i u snu zadržava izraz snažne volje i neustrašivosti.

Ubrzo posle šest izjutra opet stoje u mračnoj Ulici Brunen. Hladnoću, koja ih nije napuštala čitave noći, sada osećaju gotovo kao fizički bol. Nejaki Valter tako se trese da moraju da ga uzmu između sebe da bi mu u dugačkom maršu pružili makar malo toplote. Razdvojeni u grupe idu u pravcu Aleksanderplaca. U *Meksiko*. Otvara se već u šest sati ujutro. Vrela supa, koliko god vodnjikava, može da bude beskrajna blagodat. Šaka obavijenih oko šolja, Braća po krvi sede u jednom uglu i srču toplotu, toplotu...

Muzika iz zvučnika, jačine koje se ne bi postidela ni neka filharmonija, od šest izjutra do tri sutradan. Podvođači, uličarke, momci iz ekipa i članovi bandi, kriminalci i beskućnici, likovi iz podzemlja i policijski islednici koji ih traže. To je *Meksiko*. Još prošle godine neugledna krčma koja je propala zbog slabe posete, lokal se sada reklamira kao „najpoznatija evropska gostionica“. Novi vlasnik je iz Moricenove ilustrovane knjige povadio nekoliko slika Indijanaca i njima šareno ukrasio gole zidove. Nabavio je veštačke palme, drečavim bojama premazao izlog da bude neproziran i nazvao svoje delo *Meksička tvrđava*.

Braća po krvi tiho sede za jednim stolom. Pred njima je novi dan. Dočekuju ga bez plana. Jedan čovek ulazi u lokal, stranac, nije stalan gost. Osvrće se i ide ka njihovom stolu. Fred, osamnaestogodišnjak, Džonijev intimus, skače, odguruje jednog od drugara i trči, izleće na ulicu. Stranac ga prati u trku. Uzbuđenje u lokal. Ko je stranac? Iz policije? Ali niko od gostiju nije ga ranije video. A znaju sve službenike policijske uprave. Ekipa ne zna kako da postupi. Nije pametno da ostanu u lokal. Džoni deli novac na ravne časti, deli grupu na četiri para čiji je zadatak da traže Freda po svim krčmama u koje stalno odlaze, kod poznatih momaka iz drugih ekipa, u svim skrovištima. Čak i ako ga stranac ne uhvati, Fred se neće usuditi da se vrati u *Meksiko*. Mora, dakle, da sazna gde je ekipa. Svi će se sastati večeras u osam, u lokal. u homoseksualce *Alte post*, u Ulici Lotringer. Četiri para se razilaze i idu u različitim pravcima...